

*Het leven als losprijs voor
de Liefde*

&

Wiens brood men eet...

– twee artikels –

Jan Bauwens

D/2009/Jan Bauwens, uitgever

Het leven als losprijs voor de Liefde

Als het inderdaad zo is dat deze wereld des duivels is, dat de dienaren van het gouden kalf het hier voor het zeggen hebben en dat bijgevolg de misdaad loont, dan is voor de rechtvaardige het loon van de wereld ondank, zoals het aloude spreekwoord zegt.

Edoch, ook al zullen aan gene zijde van de dood de onrechtvaardigen hun loon al ontvangen hebben: aan deze zijde is voor wie zich niet met de afgod compromitteren, de term 'ondank' veel te zwak om uit te drukken wat zij te verduren krijgen.

Het zich borg stellen voor waarden die verder reiken dan het onmiddellijke voordeel, eist immers een tol die hier en nu betaald wordt met het derven van uitgerekend al die zaken waarop de duivel sinds de zondeval het monopolie zegt te hebben verworven.

Wie verzaken aan geld, macht en lusten, vergissen zich als zij geloven dat zij dan verder maar met rust gelaten zullen worden want de mammon wordt ferm beledigd door wie niet voor hem knielen willen en hij zal dan ook niet nalaten om zich te wreken overeenkomstig zijn (niet geringe) arrogantie.

Hij heeft het immers zo geregeld dat zonder zijn wereldse goederen men ook louter natuurlijkerwijze niet leven kan, heel eenvoudig omdat het kalf de bevrediging der natuurlijke behoeften op een bijzonder doortrapte manier voorwaardelijk heeft gemaakt.

Vraag dat bijvoorbeeld maar eens aan mensen zonder papieren of, eenvoudiger nog, aan mensen met een hongerig kroost en geldgebrek: geldgebrek is gebrek aan voedsel en aan leven sinds de duivel het leven op aarde aan zich onderworpen heeft en hij middels dit leven in zijn klauwen gelooft de godheid te kunnen sarren.

Ooit werd de kop van de wereldheer-
ser op de klinkende munten afge-
beeld, omdat uiteindelijk hij het is die
borg staat voor de waarde der betaalmid-
delen. Hij staat er borg voor omdat al wie
de waarde van het geld niet respecteren,
door hem met geweld daartoe gedwongen
zullen worden.

Zo zullen reeds al diegenen die het na-
laten om geld te verwerven - onge-
acht of zij dat middels zweet en tranen
doen ofwel door leugen, diefstal en be-
drog - niet alleen maar dat geld moeten
derven: zij zullen op de koop toe honger
lijden, kou en onrecht.

En zij die geld willen verwerven ten-
einde de honger, de kou en het on-
recht te ontvluchten, zullen daarvoor beta-
len met gelijke munt, wat wil zeggen dat
zij in het zweet des aanschijns zullen
wroeten: zo immers zullen zij wéér hon-
ger lijden, kou en onrecht.

Behalve uiteraard als zij hun toevlucht
nemen tot het overtreden van de
goddelijke wet, want pas dan zullen zij in

het kalf dat immers de godheid naar de kroon steekt, hun ware bondgenoot hebben gevonden.

En zo komt het dat wie getuigen willen voor waarden die het onmiddellijke voordeel overtreffen - zoals bij uitstek de liefde dat doet - daarvoor met leed betalen moeten en uiteindelijk ook met het leven zelf.

Alleen op die manier kan gewicht in de schaal geworpen worden dat haar doet overhellen in het voordeel van wie daar recht op hebben.

De liefde immers staat geheel boven het leven: zij is het die het leven levend maakt; zonder haar is het voor al diegenen die in leven zijn eender of zij leven want zonder haar zijn zij feitelijk al dood.

En dat ondervinden zij ook, in die laatste dagen, in het eschaton van de geschiedenis, als immers de grote verkooling over de wereld komt nadat de cheru-

bijnen de laatste kinderen Gods zullen hebben teruggehaald.

6 december 2009

Wiens brood men eet...

Bestaan er werkgevers die arbeiders in dienst nemen met de bedoeling dat deze worden betaald om hun bazen tegen te werken? Bijzonder onwaarschijnlijk is dat, en als ze bestaan, dan zullen ze beslist niet lang bestaan want aldus doen ze zichzelf alleen maar de das om. Werkgevers nemen uiteraard uitsluitend lui in dienst van wie ze geloven dat ze hen geen wind-eieren zullen leggen. Welnu, zo gaat het er ook aan toe waar de werkgever de staat is, ook als de staat een zeer onrechtstreekse werkgever is: wie het bestel bekritisieren, die worden afgeweerd en wie het promoten, die worden aangeworven. En dat geldt voor werknemers allerhande: ambtenaren en bedienden, leerkrachten en professoren maar ook kunstenaars, wetenschappers en religieuzen. Allen die invloed uitoefenen op een samenleving, worden op hun beurt maximaal beïnvloed door de regering welke die samenleving regelt: zij die zich aan de bestaande staatsvorm conformeren en die haar politici huldigen, worden onder de schijnwer-

pers geëtaleerd; zij die de staat en haar leiders aanvallen, worden zoveel mogelijk uitgeschakeld. Of de lof en de kritiek terecht zijn, is wat betreft de regering helemaal niet van tel, want niet de waarheid is hier in het geding, doch haar macht.

Ambtenaren en bedienden hebben de plicht om het staatsapparaat gesmeerd te laten lopen en onder alle beroepen ziet hun taak er de meest eenduidige uit; zij hoeven immers slechts correct en naar waarheid formulieren in te vullen en dossiers samen te stellen en af te handelen. Edoch, reeds hier dreigen leugenachtige en corrupte beheerders de plichtsgetrouwe klerken naar het leven te staan. Zij geven opdracht om kelders 'per abuis' met water vol te laten lopen, zodat de daarin opgestapelde en zorgvuldig door klerken bijgehouden dossiers, welke de processen moeten ondersteunen die de waarheid belichten, geheel onleesbaar worden.

Opvoeders allerhande houden zich niet bezig met politiek, zo zou men denken: zij dienen hun leerlingen en studenten bij te brengen wat een waterstof-

atoom is, een integraal of een oratorische vraag en zo kunnen zij ongestoord doen wat elkeen van hen verwacht. Edoch, de leerstof wordt bepaald door een inspectie die gelijk een leger poppen aan een zeel naar de pijpen danst van 't staatsapparaat; als teveel moorden en baldadigheden van de leiders geschiedenis geworden zijn, dan schaft die inspectie het vak geschiedenis prompt af. De perceptie wordt hoe dan ook aangepast en in elkaars handboeken stellen rivaliserende staten elkaar te boek als schurkenstaten, zodat alles in het teken van de oorlog komt te staan.

En de religieuzen dan? Zitten zij niet van de wereld afgezonderd in hun cel, in kloosters die bengelen boven hoge ravijnen, ontoegankelijk en zo ook van de geschiedenis zelf afgesneden in de goddelijke eeuwigheid van het gebed dat deze wereld niet begrijpt?

Vergeet het maar! Het vroege christendom werd reeds door de Romeinse keizers geheel gedomesticeerd, waardoor een win-winsituatie werd geschapen - dat is althans wat de participanten aan

die samenzweringen geloven. In de praktijk van alledag, bijvoorbeeld in de godsdienstlessen in de scholen, verbieden dezen die zich Christus' plaatsvervangers wanen aan hun docenten om zich te verzetten tegen scheld- en moordpartijen welke door de staat werden geïnstitutionaliseerd. Zij doen dat om de vet betaalde postjes die zij alsnog van de staat mogen bekleden, te vrijwaren; het gouden kalf is immers heerser over deze wereld waartoe zij krachtens hun optreden ten voeten uit behoren.

De wetenschap dan: wat is zij anders dan de nieuwe religie, die de aloude hogepriesterlijke taken op zich moet nemen, nu de oude religie versleten is door al te veel en te opzichtelijke corruptie en andere misdaden doorheen de eeuwen? De mensen gaan niet meer bij de pastoor te biechten waarvan immers voortdurend lekt dat hij zelf niet eens gelooft - méér dan gek zouden zij moeten zijn, of niet? Zij verkiezen het de huisdokter te raadplegen of de specialist, die hun problemen wegsnijdt als het moet. En wie op de maan gewandeld hebben, die kunnen nog

spreken met gezag en ontzag inboezemen zoals toentertijd alleen een sint dat kon die met zijn ezel over de daken wandelde. Neen, in deze tijd zijn daken heus niet hoog genoeg nie meer.

De artiesten tenslotte: wat is er met de kunst gebeurd? Heeft het kunstenaarschap, dat per slot van rekening een roeping is daar deze stiel het schone uit de wereldbrand moet slepen vooraleer het allemaal vergaat, dan geen inspraak meer in deze tijd? Want de artiest beschikt toch zeker wel over één van de allerkrachtigste middelen om het oog, het oor en 't hart te roeren en te boeien van zelfs de geringste mens, met name de schoonheid zelf?

Hemeltergend is het, maar zozeer blijken mensen vandaag vervreemd van de taal van hun eigen hart, dat zij zelfs over het schone zijn gaan liegen. Niet langer immers is de lente heilig, de eik, het perk vol rozen, de zomerse zon en de maan in de mist. Niet langer weerspiegelt het geringste van Gods feeërieke kunstwerken - de "dauwdrop aan der aarde bloeme" - het heelal. Niet langer laat een

verliefde jeugd zich door de mystieke zang van de vogels inspireren als de ochtenden diep ademhalen terwijl het daget in het oosten en de vroege lucht al vol met beeldhouwwerken staat. Er is immers geen oog meer voor de seizoenen, alle oren zijn verdoofd door een fel drogerend lawaai dat gelijk een parasiet de plaats van de muziek der sferen nu voorgoed heeft ingenomen. De reukzin is een allang verloren zintuig, de betoverendste bloemengeuren welke dichters tot verhalen inspireerden, vele epen lang, zijn voortaan ineens niets meer nog dan wat paarlen voor de zwijnen; de schepping Gods verdwijnt achter de smog der steden waar in stenen buildings - bunkers - nog slechts bedrieglijke, afmattende computerschermen de aandacht van onze kinderen trekken.

De arrogantie etaleert zichzelf in de musea voor de zogeheten hedendaagse kunst. Doeken, huizenhoog doch in een handomdraai beklad en van een vooruitgeschoven naam voorzien, fungeren feitelijk als dekmantels voor 't witwassen van misdadgeld, of ook nog als be-

legging ter vervanging van de sowieso devaluerende biljetten. In musea etaleren nieuwe rijken ook zichzelf; zij schuifelen kunstliefde veinzend door de paleizen van de waanzin en ontmoeten daar hun evenbeelden met wie zij concurreren in de hypocrisie terwijl zij gesprekken veinzen en zelfs grote mystici citeren, zoals ooit wandelende monniken dat deden, in Ruusbroeck, onder de reuzen van het Zoniën-woud.

De nieuwe rijken brengen kunst ter sprake en op teevee eren zij hun idolen in wiens uitwerpselen zij de vruchten van hun arbeid investeren. De ene zelfverklaarde halfgod overdekt de andere met lover op het podium - eenmaal àchter de tribune onthoofden zij elkaar als waren zij fantastische insecten. Slechts banaliteit schiet over waar het simpele zonlicht wordt geschuwd dat door de bla'ren valt des avonds, het leven zelf wordt door wat heden 'kunst' heet, helemaal verkracht.

Hij zegde dat omdat hij zelf geen succes had met zijn geschrijf: dat 'ar-

tiesten' gepromoot worden door een establishment dat zij op hun beurt bereid zijn om te promoten. Of dat dan nog 'artiesten' zijn, is een heel andere vraag, zei hij. Door de band leent een kunstenaar zich niet voor dergelijke louche zaakjes, het is er trouwens aan te zien dat wie die toer opgaan, niet veel kaas gegeten hebben van het artistieke. En de domme massa doet de rest: het volk applaudisseert voor een doek van zodra een zogenaamde leidinggevende figuur dat aan het volk voor doet, ook als op dat doek helemaal niets afgebeeld wordt, ofwel alleen een drol: apen apen apen na. Het volk, zeg ik - zo ging hij door - maar uiteraard bedoel ik niet het volk: het volk is passief omwille van de weg van de geringste weerstand; het volk laat gewoon begaan. Maar is het niet zo dat mensen die het establishment dwars zitten, een voetje worden gelicht, om het zacht uit te drukken? Ooit gehoord over zogenaamde dissidenten? De Goelag archipel? Krankzinnigengestichten en psychopolitiek? Politiek correct denken? Politisering in de aanwervingen? Demonisering van de tegenstander? Het creëren van vijandbeelden? En zo raasde hij

nog een hele tijd door. Het was echter niet nodig om hem uit het straatbeeld weg te halen: dat deden de meewarige blikken van de omstanders wel, en zij isoleerden hem, veel scherper nog dan enige muur of medicament dat ooit had gekund. En al wat hij vertelde, driewerf helaas, was onherroepelijk waanzin. At hij immers niet het brood der goden?

7 december 2009